

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **O. B.**, zastoupeného JUDr. Rudolfem Blaho, advokátem AK Průhonice, U Motelu 393, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o výplatu plného invalidního důchodu, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele O. B. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2002, č. j. 30 Ca 195/2000, 27 Ca 81/2000 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2000, č. xxx žalovaná žalobci zastavila od 12. 10. 1996 plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. a/ zákona č. 155/1995 Sb. a § 53 zákona č. 582/1991 Sb. vzhledem k tomu, že se nepodrobil lékařskému vyšetření přestože byl upozorněn na možné následky. V odůvodnění žalovaná uvedla, že tímto realizuje rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2000, č. j. 1 Cao 47/99. Proti tomuto rozhodnutí podal opravný prostředek žalobce a věc byla vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 27 Ca 81/2000, v níž citovaný soud vydal dne 21. 11. 2000 usnesení č. j. 27 Ca 81/2000 – 33, jímž řízení ve věci opravného prostředku zastavil s odůvodněním, že žalovaná vydala dne 6. 9. 2000 rozhodnutí jímž žalobci přiznala plný invalidní důchod od 12. 10. 1996 a tímto rozhodnutím zrušila účinky předcházejícího rozhodnutí ze dne 10. 4. 2000 o zastavení výplaty plného invalidního důchodu. Toto usnesení na základě odvolání žalobce

zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 1 Cao 22/2001, když dospěl k závěru, že rozhodnutím ze dne 6. 9. 2000 žalovaná nevyhověla zcela opravnému prostředku žalobce podanému proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2000, nebyly proto splněny podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 250o o. s. ř. Měla-li žalovaná v úmyslu vyhovět opravnému prostředku, muselo by dojít k obnovení výplaty dříve přiznaného plného invalidního důchodu a nikoliv k jeho opětovnému a vlastně duplicitnímu přiznání.

Rozhodnutím ze dne 6. 9. 2000, č. x žalovaná žalobci přiznala od 12. 10. 1996 plný invalidní důchod podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění ve výši 4602 Kč měsíčně s tím, že tímto rozhodnutím vyhovuje požadavkům, které žalobce uplatnil ve svém opravném prostředku a dále, že své rozhodnutí z 27. 3. 2000 tímto rozhodnutím ruší. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek a řízení o něm bylo vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 30 Ca 195/2000. Jmenovaný soud rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 22. 11. 2000, č. j. 30 Ca 195/2000 – 10 tak, že rozhodnutí potvrdil. Na základě odvolání žalobce proti tomuto rozsudku Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 4. 4. 2002, sp. zn. 2 Cao 18/2001 tento rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení se závěrem, že rozhodnutím ze dne 6. 9. 2000 žalovaná nevyhověla zcela opravnému prostředku žalobce ze dne 12. 10. 2000, neboť jím žalobci neobnovila výplatu dříve přiznaného plného invalidního důchodu, ale opětovně mu již dříve přiznanou dávku důchodového pojištění přiznala od zastavení její výplaty od 12. 10. 1996. Závěrem pak Vrchní soud v Praze uvedl, že vzhledem k tomu, že žalovaná vydala jako realizaci rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 Cao 149/99 dvě rozhodnutí pod č. xxx, a to dne 10. 4. 2000 a dne 6. 9. 2000, která jsou předmětem přezkumného řízení, bude třeba spojit ke společnému projednání a rozhodnutí všechny věci týkající se plného invalidního důchodu žalobce a poté ve věci rozhodnout.

Městský soud v Praze spojil věci u něj probíhající týkající se výplaty plného invalidního důchodu žalobci a probíhající pod sp. zn. 27 Ca 81/2000 a 30 Ca 195/2000 ke společnému projednání dne 23. 10. 2002. Rozsudkem ze stejného data č. j. 30 Ca 195/2000, 27 Ca 81/2000 – 43 obě rozhodnutí zrušil a vrátil žalované k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že byla-li žalobci rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 4. 2000 zastavena výplata plného invalidního důchodu od 12. 10. 1996 a došla-li žalovaná k závěru, že zastavení výplaty plného invalidního důchodu neodpovídalo ust. § 53 zákona č. 582/1991 Sb. pak mohla rozhodnout pouze o obnově výplaty plného invalidního důchodu od 12. 10. 1996, nikoliv o přiznání dávky plného invalidního důchodu od 12. 10. 1996, jak učinila novým rozhodnutím ze dne 6. 9. 2000. Žalovanou Českou správu sociálního zabezpečení proto zavázal svým právním názorem ve smyslu § 250r o. s. ř., že po zastavení výplaty plného invalidního důchodu od 12. 10. 1996 rozhodnutím ze dne 10. 4. 2000 lze rozhodnout jen o obnovení výplaty plného invalidního důchodu žalobci od uvedeného dne, nikoliv o přiznání plného invalidního důchodu žalobce od uvedeného dne.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2002, č. j. 30 Ca 195/2000, 27 Ca 81/2000 – 43 podal včas odvolání žalobce. O jeho odvolání Vrchní soud v Praze nerozhodl do 31. 12. 2002 a řízení o něm bylo zastaveno dnem nabytí účinnosti zákona č. 150/2002 Sb., tj. 1. 1. 2003 (§ 129 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb.). Žalobce byl poučen o tom, že do 31. 1. 2003 může proti rozsudku podat kasační stížnost podle zák. č. 150/2002 Sb.

Žalobce – nyní stěžovatel (§ 105 odst.1 zákona č. 150/2002 Sb.) podal proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost ve stanovené lhůtě z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a/, b/, c/ a d/ zákona č. 150/2002 Sb. Napadený rozsudek považuje za nesprávný, protože Městský soud v Praze důsledně nevychází z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne

4. 4. 2002, sp. zn. 2 Cao 18/2001. Zejména nepřihlédl k závaznému právnímu názoru vrchního soudu ve věci, že již jednou přiznaný důchod nelze opětovně přiznat a že tedy ve věci může jít toliko o obnovení výplaty důchodu, dále nepřihlédl i k právnímu názoru vrchního soudu o povinnosti žalované České správy sociálního zabezpečení dopočíst a doplatit podle příslušných zákonných ustanovení příslušenství jednotlivých splátek důchodu protizákonně zadržovaných v době od 12. 10. 1996 do 11. 9. 2000. Současně uvedl, že jeho cílem nebylo zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2000, nýbrž v opravném prostředku proti němu požadoval, aby toto rozhodnutí bylo doplněno ve smyslu rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2000, sp. zn. 1 Cao 147/1999 tak, že dochází k obnovení výplaty invalidního důchodu s účinností od 12. 10. 1996 a nikoliv k novému přiznání invalidního důchodu. To obdobně platí o příslušenství – úrocích z nevyplacených částek důchodu. Zákonná povinnost žalované doplatit mu zákonné příslušenství jednotlivých splátek vyplývá z příslušných zákonných předpisů. Městský soud v Praze měl na tuto skutečnost ve svém rozsudku reagovat tak, aby žalovaná sama toto příslušenství dopočítala a doplatila. Napadené rozhodnutí tak vykazuje vady spočívající v nesprávném právním posouzení a v nesprávných skutkových závěrech. Napadený rozsudek je částečně rovněž nepřezkoumatelný.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Stěžovatelem uplatněné důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a/, b/, c/ a d/ zákona č. 150/2002 Sb. nebyly prokázány.

Především je třeba vycházet z toho, že Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zrušil obě rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 4. 2000 o zastavení od 12. 10. 1996 plného invalidního důchodu stěžovateli i ze dne 6. 9. 2000 o přiznání od 12. 10. 1996 plného invalidního důchodu stěžovateli. Vycházel přitom z přípisu žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 9. 2000 založeného ve spisu 27 Ca 81/2000 Městského soudu v Praze jímž tomuto soudu oznámila, že dne 6. 9. 2000 vydala nové rozhodnutí, jímž plně vyhověla námitkám uvedeným v opravném prostředku. Vzhledem k obsahu rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2000 a citovanému přípisu ze dne 20. 9. 2000 nelze mít žádné pochybnosti o tom, že žalovaná již netrvala na svém rozhodnutí o zastavení výplaty plného invalidního důchodu stěžovateli z důvodu uvedených v § 53 odst. 1, 2, 4 zákona č. 582/1991 Sb. Pochybení, kterého se žalovaná dopustila při vydání rozhodnutí ze dne 6. 9. 2000 a které spočívalo v tom, že stěžovateli od 12. 10. 1996 neobnovila výplatu plného invalidního důchodu, ale přiznala mu od tohoto data plný invalidní důchod, Městský soud v Praze v napadeném rozsudku napravil tím, že obě shora citovaná rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované se závazným právním názorem, podle něhož mohla od 12. 10. 1996 jejím rozhodnutím ze dne 10. 4. 2000 stěžovateli zastavenou výplatu plného invalidního důchodu následným rozhodnutím výplatu plného invalidního důchodu od uvedeného data jen obnovit, nikoliv plný invalidní důchod stěžovateli od uvedeného data nově přiznat. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (nyní § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb.). Jiným právním názorem Městský soud v Praze žalovanou v této konkrétní právní věci ani nemohl zavázat. Nemohl žalovanou zavázat k tomu, aby mu následným rozhodnutím obnovila výplatu plného invalidního důchodu zastavenou rozhodnutím ze dne 10. 4. 2000 od 12. 10. 1996, protože napadeným rozsudkem také zrušil toto rozhodnutí ze dne 10. 4. 2000 a tím byl obnoven stav před vydáním tohoto rozhodnutí, tedy před zastavením výplaty plného invalidního důchodu. Stěžovatel sám v kasační stížnosti připouští, že mu žalovaná dávky plného invalidního důchodu za dobu od 12. 10. 1996 do 11. 9. 2000 doplatila. Především také nemohl, tak jak si

přeje stěžovatel v kasační stížnosti, zavázat žalovanou, aby stěžovateli vypočetla, přiznala a vyplatila úroky z částek plného invalidního důchodu, které mu zadržela v době od 12. 10. 1996 do 11. 9. 2000. Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení mj. ve smyslu § 5 písm. a/ bod 1. zákona č. 582/1991 Sb. rozhoduje o dávkách důchodového pojištění, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek. Rozhoduje tedy mj. i o plném invalidním důchodu, jeho přiznání, zastavení výplaty, obnovení výplaty a o odnětí této dávky důchodového pojištění. Nerozhoduje však o tom, zda stěžovateli náleží a v jaké výši úroky z prodlení příp. náhrada škody, neboť se jedná o nárok stěžovatele podle občanského zákoníku, přičemž stěžovatel by tento svůj nárok musel uplatnit u nalézacího soudu, kterým je v daném případě Obvodní soud pro Prahu 5, jak byl stěžovatel již poučen v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 4. 2002, sp.zn. 2 Cao 18/2001.

Protože Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, zamítl ji podle § 110 odst.1 zákona č. 150/2002 Sb.

V řízení o kasační stížnosti měla úspěch žalovaná. Náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti jí však nemohl Nejvyšší správní soud přiznat vzhledem k ust. § 60 odst. 2 za použití § 120 zákona č. 150/2002 Sb. Ve věci byl totiž úspěšný správní orgán ve věci důchodového pojištění, přičemž citované ustanovení brání tomuto správnímu orgánu přiznat právo na náhradu nákladů řízení ve věcech důchodového pojištění. Žalobce ve věci neměl úspěch a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Tomu odpovídá výrok podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné

V Brně dne 23. 10. 2003

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu